

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Jacobi Lobbetii Leodiensis E Societate Iesv, De Fortitvdine Et Constantia Christiana Libri Tres

Lobbet de Lanthin, Jacques

Leodii, 1640

§. 1. In malis publicis remediū[m] ac solatium peti debet à diuinâ
prouidentiâ, quæ es vel facit, vel patitur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49140](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49140)

CAPVT I.

Fieri quam sæpissime solet, vt
 eadem omninò calamitas &
 pios simul, & impios inuoluat: ali-
 ter tamen atque aliter: his enim vt
 Lib. 5. disertè notat Curtius, *calamitas*
querula est, & superba fœlicitas: il-
 lis autem & aduersitas sine querela,
 & prosperitas sine tumore est. Illis
 Poly- *calamitas illustris ad gloriam:* His
 dor. ad dedecus, & ignominiam infam-
 mis. Tam huius quam illius ratio-
 nem si voles, ea est: quod quisquis
 est iustus, is ad christianæ fortitu-
 dinis asylum cõfugiat, ab eo autem
 longius recedat iniustus: Ut illum
 imiteris, amice Lector, pauca tibi
 sub oculos ponam, vel monita, vel
 præcepta.

§. I.

In malis publicis remedium, ac solatium peti debet à diuinâ providentiâ, quæ ea vel facit, vel patitur.

ERit forte quispiam altioris animi, quàm vt priuatis malis cedat: at publicis concedet ille, atque ijs se concuti, ac de constantiâ suâ deijci patietur. Nimirum viro bono grauior accidit communis omnium calamitas, quàm vel sibi, vel vni cuiquam propria, quia vt commune bonum priuato est anteponendum, ita & malum vniuersale particulari fugiendum est magis, atque detestandum: nec illud inficiari velim; sed id tantum ne quis in eo casu abiectiore sit animo, sed erecto semper, atque elato memor illius quod pulchrè Seneca.

Calamitas, virtutis occasio est.

Libro.
Quare
viris bonis,

Eius maximè, quæ cœlum suspicit, & ad diuinam prouidentiam respectat; neque ad hæc inferiora sese deturbari patitur; vt quasi vno oculo cœlum, altero terram intueri velit: quod foret omnino vitiosum.

Similitudinē.
c. 63.

Pulchrè D. Anselmus: humano corpori duo sunt oculi, ceu gemæ, ceu soles illius Mycrocosmi, & hi eodem omnino sese flectunt, vertuntque: neque hic obiectam sibi rem aspicit, quin & eandem videat ille: perinde ac si foret vnicus: ita quippe à naturâ, hominisque conformatione consentiunt, atque conspirât oculorum orbis, vt non duos dixeris esse, sed vnicum: secus si fecerint, non naturæ, sed vitio erit adscribendum.

Quod corpori, luteæque moli est

est oculus, hoc animo mens, & intelligentia, quæ eodem vergere debet, non in diuersa rapi, nec terras modo, & ea quæ apud nos geruntur mortalia, sed cœlos tantum, & ea quæ à superis sunt contemplari.

Ita nos qua verbo, qua etiam exemplo docuere veteres illi Sophi; qui de fato, & ineuitabili, vt aiebāt, necessitate ea protulerunt, quæ nos saniore cōsilio, menteque, de diuinâ prouidētiâ sentiemus. De illo ita Seneca, doctè, vt solet, ac neruosè.

Scio omnia, certâ, & in æternum ductâ lege decurrere. Fata nos ducunt. Et quantumcumq; restet, prima nascentiû hora disposuit. Causa pendet ex causâ, priuata, & publica longus ordo rerum trahit. Ideo fortiter omne ferendum est; quia non vt putamus incidunt cuncta, sed
Ibidem.
veniunt.

318 DE FORTITVDINE
veniunt. Olim cōstitutum est quid
gaudeas, quid fleas, & quamuis ma-
gnâ videatur varietate singulorum
vita distingui, summa in vnū venit.

Accepimus peritura perituri.
Quid ita indignamur? quid queri-
mur? ad hoc parati sumus. Utatur,
vt vult, suis natura corporibus. Nos
læti ad omnia, & fortes cogitemus
nihil perire de nostro. Quid est
boni viri? præbere se fato. Grande
solatiū est cum vniuerso rapi. Boni,
inquit, viri est præbere se fato, chri-
stianè dixerim præbere se Diuinæ
prouidentia, cuius cursus humana
omnia vehit etiam ea quæ in malis
reponimus, cuiusmodi sunt insanæ
mortalium cædes, agrorum incen-
dia, Urbium, Prouinciarum, Re-
gnorum vastationes, ipsaq; etiam,
si voles, strages, ac ruina vniuersi,
quam

quam si spectet è cælis Deus, atque etiam immittat: quidni eam excipiat pusillus in terris homuncio, cuius est fata, seu potius Deum sequi, non ducere; neque curiosius causam cur ea fiant, inuestigare. Ut enim doctè Saluianus.

Quam ob causam mala in hoc mundo Deus fieri permittat, nolo à me requiras: homo sum, non intelligo: secreta Dei inuestigare non valeo, & ideo tentare formido: quia & hoc ipsum genus sacrilegæ temeritatis est, si plus scire cupias, quam sinari. Sufficit tibi quod Deus cuncta à se agi, atque dispensari testatur. Et sicut plus est Deus, quam omnis humana ratio: sic mihi plus videri debet, quod à Deo cuncta agi cognosco. Et eâ quidem prouidentiâ, quâ ut piè D. Gregorius.

Contra
Gentes.

Sic

Sic intendit singulis, ac si vacet à cunctis, & sic omnibus simul intendit, ac si vacet à singulis. Ex illâ porro & amabili, & mirabili erga res omnes curâ fit, vt omnia contingant eius nutu: quo enim potius?

Est Deus custos, rectorque vniuersi, & velut animus, ac spiritus mundi, & huius operis dominus, & artifex: cui, vt ait Seneca ex suo sensu non omnino malè, omne nomen conuenit.

25 Mo-
ral. c.
19.

Vis illum, inquit, vocare fatum? non errabis: hic est ex quo suspensa sunt omnia, ex quo sunt omnes causæ causarum.

Lib.
Natur.
quæst.

Vis illum prouidentem dicere? rectè dicis. Est enim cuius consilio huic mundo prouidetur, vt concussus exeat, & actus suos explicet. Vis illum naturam vocare? non peccabis.

bis. Est enim ex quo nata sunt omnia, cuius spiritu vivimus. Vis illum vocare mundum? non falleris, ipse enim est totum quod vides, totus sui partibus inditus, & se sustinens, & sua. Hæc de Deo philosophatus Seneca.

Quod si Deus totum est, quod vides, non quidem vt loquuntur Theologi formaliter, sed eminenter: quia totum vniuersum in se ipse stringit, ac continet summâ perfectione, nullâque communione imperfecti: quod si, inquam, & totum sic est, & totus sui partibus inditus, si & se sustinet, & sua, quid a deo anxiam voluis, fatigas, & torques animam tricubitalis homo? quid ingentibus curis & dies, & noctes implicas? quasi in tuos humeros, caputque decideret ea, quam a-

X

nimo

nimo meditaris, aut urbium, aut
 prouinciarum ruina; quasi caelos
 sustineres ipse velut alter Athlas,
 ruentemque mundum: maneat is
 apud superos labor, sit ista cura pe-
 nes Deum tuum, moderatorem v-
 niuersi: Tu eâ vacuus esto, & ca-
 sum, quem declinare nō potes im-
 motus animo sustine; altiorique
 prouidentia cede.

Ep. 71.

*Magnus animus, inquit Sene-
 ca, Deo paret, & quidquid lex uni-
 uersi iubet, sine cunctatione patitur:*

§. 2.

*In publicis calamitatibus solatio est
 meditatio vicissitudinis, senectutis,
 & occasus rerum omnium.*

Seneca de Catone hæc magni-
 ficè prædicat. Eodem die, quo
 præturâ repulsus est, lusisse: eâdem
 nocte, quâ periturus erat, legisse.

Ni-